

tum partium: Ille homo, qui dixit mihi, tolle grabbatum tuum & ambula, est Jesus: De cæteris idem esto iudicium.

XXIII. Si ergo in his & aliis similibus propositionibus neque ordini naturæ neque consuetudini loquendi receptæ repugnat, prædicatum esse singulare seu individuum; neq; in hæc: *id vel hoc, quod in S. Cœnâ exhibetur ore corporis manducandum, & à communicantibus accipitur & comeditur, est corpus Christi; vel ordini naturæ vel consuetudini loquendi repugnabit, corpus Christi tanquam singulare prædicari de hoc, quod in S. Cœnâ exhibetur ore corporis manducandum, & à communicantibus accipitur & comeditur. Quid: quod in ipsis verbis Domini: Hoc est corpus meum: reapse corpus Christi sic prædicatur, & nostra propositio minor, vel ipso Vorstio fatente, quoad rem, tota in illis continetur. Nam pronomen hoc, docente Vorstio, refert verba præcedentia: Accipite, comedite, & propositio: Hoc est corpus meum; hunc habet sensum: Hoc, quod accipere & comedere vos iubeo, est corpus meum. Hoc autem, quod discipulos suos accipere & comedere Christus iubebat, fuisse id, quod in S. Cœnâ ab ipso exhibebatur ore corporis manducandum, & à communicantibus accipiebatur & comedebatur, ne Vorstius quidem diffitetur. Ergo id, quod in S. Cœnâ exhibetur ore corporis manducandum, & à communicantibus accipitur & comeditur, vi verborum: Hoc est corpus meum; est corpus Christi, atque adeo nostra propositio minor, quoad rem, in verbis institutionis manifeste continetur. Quod autem alibi Vorstius contendit, corpus Christi includere hinc notionem signi, & verborum Domini: Hoc est corpus meum; hunc esse sensum: Hoc est signum corporis mei; commentum est petitioni eius, quod in principio est, innixum, de quo infra pluribus agetur.*